

Братя Грим
Румпелцилцхен

Живял някога един беден мелничар. Той имал красива дъщеря, с която много се гордеел. Веднъж, когато край мелницата минавал царят, стопанинът го спрял и му казал:

– Моята дъщеря е много сръчна – от слама може да изпреде златна прежда.

– Това ми харесва – отговорил царят. – Ако дъщеря ти наистина е толкова сръчна, още утре да я доведеш в двореца!

Така и станало. Девојката отишла в двореца и царят я завел в една стая, пълна със слама. Дал ѝ мотовилка, чекрък и вретено и ѝ казал:

– Започвай да работиш и ако до утре сутринта не изпредеш сламата, ще умреш.

Девојката останала сама и започнала да мисли как да изпреде сламата на златна прежда, но нищо не измислила. Уплашила се и се разплакала. Внезапно вратата се отворила, в стаята влязло малко човече и попитало:

– Защо плачеш така безутешно?

– Защото трябва да изпреда тази слама на златна прежда – отговорила девојката, – но не зная как.

Човечето казало:

– Какво ще ми дадеш, ако аз я изпреда?

– Ще ти дам гerdана си – отговорила девојката.

Човечето взело гerdана и започнало да преде. До сутринта изпрело всичката слама на хубава златна прежда.

Когато слънцето изгряло, царят дошъл при девојката. Видял златната прежда и много се зарадвал. Ала още по-голяма алчност изпълнила сърцето му. Завел дъщерята на мелничаря в друга, много по-голяма стая, също пълна със слама, и ѝ казал, че ако ѝ е мил животът, ще трябва да изпреде и нея за една нощ.

Седнала девојката и започнала да мисли, но нищо не измислила. Толкова се отчаяла, че се разплакала горчиво. Тогава вратата се отворила и влязло мъничкото човече.

– Какво ще ми дадеш, ако изпреда сламата? – попитало то.

– Ще ти дам този пръстен – отговорила девојката.

Човечето взело пръстена и започнало да преде. До сутринта изпрело всичката слама на лъскава златна прежда.

Като видял толкова много злато, царят завел дъщерята на мелничаря в трета, още по-голяма стая, пълна догоре със слама.

– Ще изпредеш още тази нощ всичката слама. Ако успееш, ще станеш моя жена.

„Макар че е дъщеря на мелничар, по-богата жена от нея няма да на-
меря“ – помислил си той.

Девојката останала сама в стаята. Човечето веднага се появило и
казало:

– Какво ще ми дадеш, ако и този път изпреда сламата на златна
прежда?

– Нямам вече нищо – отговорила девојката.

– Обещай ми тогава, като станеш царица, да ми дадеш първата си
рожба.

„Кой знае дотогава какво ще стане“ – помислила си девојката и
обещала на човечето да му даде първата си рожба. А то изпрело сламата
на златна прежда.

На другата сутрин царят дошъл и видял, че желанието му е изпъл-
нено. Оженил се за дъщерята на мелничаря и тя станала царица. След
една година родила прекрасно дете, но вече била забравила за малкото
човече. Веднъж то неочаквано влязло в стаята ѝ и казало:

– Дай ми рожбата си!

– Царицата се изплашила и предложила на човечето всичките сък-
ровища в царството, само и само да не ѝ взима детето. Ала човечето
казало:

– Не, предпочитам нещо живо пред всички съкровища на света.

Тогаво царицата започнала да плаче тъй жално, че човечето я съжа-
лило и казало:

– Ще ти дам три дни срок. Ако дотогава узнаеш името ми, детето
ще остане при теб.

Цяла ноц царицата си припомняла всички имена, които била чува-
ла. Изпратила един от слугите си из страната, за да разпита за всички
възможни имена.

На другия ден човечето дошло и тя започнала да изрежда: Каспар,
Мелхиор, Балзер... Изредила всички имена, които знаела, но след всяко
име човечето отговаряло:

– Това не е моето име.

На втория ден царицата разпоредила да разпитат за имената на
всички хора в околността. Отново изредила на човечето най-чудновати
имена, ала то всеки път отговаряло:

– Това не е моето име.

На третия ден слугата се върнал и казал:

– Не успях да чужа нито едно ново име, но когато преминах през ед-
на висока планина, видях къшурка; пред нея гореше огън, а около огъня

подскачаше някакво много смешно човече и викаше:

– Тук сред глухата гора
билките си ще сваря,
ето че настана време
царското дете да взема.
Аз на тоя свят едничък
Румпелшилцхен се наричам.

Царицата се зарадвала, а миг след това пристигнало малкото човече.

– Е, царице, знаеш ли моето име? – попитало то.

Тя не отговорила веднага.

– Не се ли казваш Кунц?

– Не.

– Тогава името ти е Хайнц.

– Не.

– Значи се казваш Румпелшилцхен!

– Злият дух ти е казал! Злият дух ти е казал! – закрещяло човечето и от гняв тъй силно тропнало с крак, че пробило дупка в земята и пропаднало в нея.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Rumpelstilzchen

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2499>]